

Andrzej Marcinkian

Bieganów, gm. Cybinka, woj.
zielonogórskie

Informator Archeologiczny : badania 9, 59

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BACHORZ, gm. Dynów
woj. przemyskie
Stanowisko 16

patrz
wczesne średniowiecze

BIEGANÓW, gm. Cybinka
woj. zielonogórskie

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Zielonej Górze

Badania prowadził dr Andrzej Marcinkian. Finansował WKZ w Zielonej Górze, Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze i Urząd Miasta i Gminy w Cybince. Trzeci /ostatni/ sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne ludności kultury łużyckiej z III-V okresu epoki brązu i wczesnej oraz środkowej epoki żelaza.

Badania objęły centrum i wschodnią część cmentarzyska. Łącznie z pracami lat ubiegłych odkryto na omawianym stanowisku 177 zespołów grobowych oraz 33 paleniska i ogniska. Zdecydowaną, ilościową przewagę miały groby z okresu halsztackiego. Kilkanaście zespołów datować należy na III okres epoki brązu z tym, że niektóre z nich pochodzą najprawdopodobniej z końca II lub przełomu II/III okresu epoki brązu. Jest to więc sytuacja odwrotna zwłaszcza do badań z 1973 roku /por. IA - Badania 1973, s. 51/. Natomiast nadal występowała różnorodność w budowie grobów i miejscu sytuowania spalonych kości. Popielnice wraz z naczyniami przystawnymi lokowane były bezpośrednio w piasku, niekiedy na warstwie stosu i wówczas najczęściej nakrywane były mniej lub bardziej regularnym brukiem kamiennym. Znajdowały się one również w wyraźnie zaznaczonych jamach wypełnionych spalenizną. W podobnych jamach, bez naczyń występowały także kości zmarłych osobników.

Materiał ceramiczny z tego jak i poprzednich sezonów badań znajduje swe najbliższe odpowiedniki na terenach Brandenburgii i historycznej Ziemi Lubuskiej, a samo stanowisko zaliczyć można do jednego z największych, zbadanych dotychczas obiektów grup brandenbursko-lubuskiej /dla epoki brązu/ i górzyckiej /dla epoki żelaza/ ludności kultury łużyckiej. Niezwykle interesującą sprawą są wyraźnie widoczne wpływy grupy białowickiej i kultury jastorfskiej.

BŁONIE - OSIEK
woj. warszawskie

patrz
wczesne średniowiecze